

ВИНЕСЕНІ
у заголовок
поетичні рядки
Галини Гордасевич
повною мірою
стосуються самої
поетеси, ще
недавно такої
енергійної,

сповненої планів і задумів, такої безпосередньої і життєнадихаючої, а сьогодні волею Всевишнього збраної у його зоряний безсмертний світ. Кажуть, що Бог забирає кращих. Ця теза ще раз підтвердилася – 11 березня 2001 року закінчила свій життєвий шлях наша славетна землячка-письменниця, поетеса, критик, публіцист і просто Людина. Усі, кому пощастило її слухати, згодяться, що ця звичайна, проста у спілкуванні жінка володіла неземним даром облагороджувати все і всіх, що її оточувало. Якісь непомітні зорі потужні флюїди добра і мудрості випромінювала її маленька, худенька поетеса.

У зв'язку з цим згадується грудень 1998 року, коли

“... Кожна людина – зоряний світ у безсмертному Всесвіті Бога”

Пам'яті Галини Гордасевич

Галина Леонідівна на запрошення відділу освіти приїхала на зустріч з учнями та учителями-україністами й побувала у Городецькій школі та Володимирецькому колегіумі. Хто б тоді міг подумати, що цей її приїзд на свою малу батьківщину буде останнім.

У своєму есе “Автопортрет на фоні Рівненщини” поетеса писала: “Другий етап мого життя на Рівненщині – Городець. Приїхали ми в Городець десь під осінь 1943 року. Скажу тільки, що мрію повернути до нього увагу археологів та істориків, а ще етнографів і фольклористів, бо такого ритуального хліба, як рогашки, я не бачила в жодному іншому регіоні України, а таких пісень, як співали в Городці, не співають ніякі

хори і співаки...” Так могла писати лише не байдужа до нашого краю людина.

Свою небайдужість Галина Гордасевич підтвердила і написаною у 1998 році повістю “Ноїв ковчег”, дія якої відбувається у Городці та Кричильську під час Другої світової війни. Повесть висувалася на здобуття Шевченківської премії 1999 року, а відомий літературознавець В.Шевчук назвав її кращою повістю ХХ століття про життя священицької родини.

Так і не побачила письменниця своєї повісті у видруку окремою книжкою. А як мріяла про це! Зверталася за допомогою до нас, вважаючи, що знайдуться серед земляків меценати, які проспонсорують омріяне видання. Поки що не знайшлися... Але хочеться ві-

рити, що є люди, не байдужі до долі твору, котрий увійшов би до списку книг, які наші діти вивчатимуть на уроках літератури рідного краю (добро творити ніколи

не пізно – даруйте мені перефразування відомого вислову) Не байдужі, бо не байдужою була Галина Гордасевич до долі України ні за колючим дротом сталінських таборів, ні на індустріальних будовах Донбасу, ні під час навчання в Літінституті, ні пізніше — уже зрілою письменницею і громадським діячем.

“Нас доля гнула і

ламала...

Та віра душі в нас

тримала...” –

писала вона у вірші “В'ячеславу Чорноволу” – і благала: “Підводьмо храми із руїн!”, і вірила: “І все вернеться на круги своя, і вийде правда, і промовить слово”, і закликала: “Щоб настала нова доба, убиймо в собі раба”, і боліло їй, що “Зійшлися два українці та й

співають в три голоси; і застерігала: “На полі, зрошенім кров'ю, солодкий хліб не зросте – пам'ятаймо про те!”

Вона уміла любити життя, поезію батьківську, а ще людей — нас із вами. А ми? Чи вміємо ми хоч пам'ятати добро? Чи словам поетеси “Живу, Помру... А чи лишиться слід? Чи все одно: була – не була?” не судилося стати пророчими? Віряться, що ні. Бо не даремно ж з даліни своєї юності Галина Гордасевич писала:

“А я вам пророкую щастя!
Цю зиму хуги віднесуть,
І ранньої весни причастя –
У цьому віри суть”.

ШК,
головний спеціаліст
районного відділу освіти.